

Sententias

ROČNÍK 3 / ČÍSLO 1 / LEDEN 2021
E-ZIN ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

Tomáš Marton
Redaktor webzinu Metalforever
představí horor
"Dům u jezera Loch Ness"

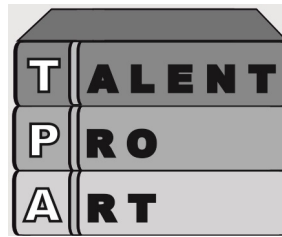
Blanka Hošková
autorka románů "Kdo s koho",
"Trojhra" potěší čtenáře svými
"Povídkami ke kafi"

Marie Henslová
Talent Sententias
debutovala v almanachu
"Když nebe zebe"

Helena Kopečná
Nově na pokračování vychází
povídkový román:
"Povídky na klíč bez DPH"

T A L E N T
P R O
A R T

Sententias

Tomáš Marton (*1987) Narodil se v Duchcově. V dětství propadl světům Jaroslava Foglara, o něco později E. M. Remarqu, v současnosti Stephena Kinga, H. P. Lovecrafta, Kena Folleta a Dmitryho Glukhovského. Píše přes deset let, dlouhou dobu svá díla prezentoval pouze na literárních internetových stránkách. Knižně debutoval povídkou „Škvíra“ v antologii „Může se to stát i vám“ (2018). V loňském roce mu vyšly tři povídky. „Osudová láska“ v antologii „Dokud nás smrt nerozdělí“ (2019), Šmouha v oku ve sborníku „...a pak přišlo ráno“ a také „Neznámý interpret“ v hororovém časopisu Howard. V tomto časopise mu letos v červnu vyšla povídka „Soused“ (2020). Elektronicky publikoval krátký příběh „Mezi stromy“ na webu nakladatelství Brk.

Je také redaktor kulturního webzínu Děti noci a hudebního webzínu Metalforever and Metal Man.

-

-

-

Dům u jezera Loch Ness

Stejně jako celý poslední měsíc i dnes jsem se probudil v šoku a kompletně propocený. Zlá noční můra se mě drží jako klišé a já netuším, co to má znamenat. Sen, ve kterém jdu po schodech kamsi do podzemí, a přede mnou jsou velké, opravdu ohromné dveře, které se pomalu otevírají. Zpoza těch dveří probleskuje směrem ke mně rudé světlo. Dveře se otvírají dokořán a světlo mě naprosto oslňuje. Pálí horkostí, a z té záře se ke mně blíží nějaká postava. To je vždy tak děsivé, že se probouzím s výkřikem.

Šel jsem se umýt a obléknout. Začínal jsem se vzpamatovávat ze snového traumatu, ale chtělo to ještě nakopnout, takže jsem si uvařil kávu, a pak se začal připravovat na cestu. Možná mají mé děsivé noční můry něco společného s mým úkolem. Pracuji jako novinář pro Glasgowský deník a celým Skotskem nyní hýbe fotografie Hughy Graye a krátká filmová nahrávka Malcolma Irvinga. Oba pánové zachytili fotku a záznam zvláštního tvora na jezeře Loch Ness. Strhla se lavina zájmu a celá země

doslova žije tím, že v tom jezeře plave obrovská příšera. Deník cítí světovou senzaci, proto tak chce o příšeře velký článek a fotky.

Na obludy a podobné nesmysly nevěřím, avšak šéfredaktor potřebuje pořádný materiál. V duchu si pořád říkám:

„Jak k čertu vyčaruju fotky obludy, která stejně neexistuje?“

Divím se, jak najednou lidé věří na příšery.

Byl jsem redaktorem už třetí rok a bral jsem to jako skvělý začátek kariéry. Novinařina mě bavila, ale v budoucnu jsem se chtěl stát spisovatelem románů. Byl to bláhový sen, nicméně jsem věřil, že se mi to podaří. Opouštěl jsem byt bez nějakého smutku, nikdo v něm totiž nezůstal. Žil jsem sám, přičemž veškerý čas mi zabírala práce a koníčky. Což bylo opět psaní. A když ne psaní, tak četba. Dalo by se říci, že jsem se stranil lidí, ale to nebyla tak docela pravda. Lidé se stranili mě. Nejspíš vyzařuji něco, co ostatní prostě ode mě odhání, nevím. Pravdou je, že ač mi psaní nedělalo žádný problém a mé články byly velmi oblíbené, mluvit s někým se rovnalo mému i jeho utrpení. Alespoň mi to tak vždy připadalo. Vrcholem mých denních konverzací bylo odevzdávání článků šéfredaktorovi a následná debata. Bylo znát, že šéf byl rád, když jsem vypadl z jeho kanceláře. S lidmi jsem to prostě nikdy neuměl.

Když mě následující den dovezlo najaté auto k cíli, vystoupil jsem ven a uvědomil si, že severní Skotsko je něco jiného než pohodlný moderní Glasgow. Auto na nic nečekalo a v okamžiku, kdy jsem vyložil kufr, se ihned rozjelo zpět. Pršelo. Stejně jako tři sta dní v roce. Ani ne za pět minut jsem si připadal absolutně promočený. Předě mnou bylo městečko Fort Augustus, u kterého si nebylo možno nevšimnout pozůstatků po bývalé vojenské pevnosti. Město mělo tvrdý výraz. Ostré hrany domů, zbytky vojenského opevnění a dominující šedá barva mi slibovaly ponurou náladu.

Byl tu jediný penzion a ten se měl stát mým bydlištěm pro celý týden. Přesně takový čas jsem dostal na napsání článku a pořízení fotografií rodící se světové hvězdy, příšery z jezera Loch Ness.

2.

Slyším, jaký dělám rachot. Boty jako by neposlouchaly a hlasitě našlapují na schody. A v tom tichém místě zní každý můj krok jako výbuch. Je mi vedro. Proč tam jdu? Vždyť vím, co se stane. A už jsem u nich. U

největších dveří, jaké jsem kdy spatřil. Sálá z nich horko. Je za nimi snad peklo? Jsou z masivního dřeva, avšak velkou částí jsou pobité kovovými ozdobami s motivy démonů a zvláštních zvířat. Mezi oběma křídly dveří se objevila skulinka. Zvětšuje se. A to mě děsí. Vím, co přijde a stejně se bojím. Otevírají se a horko stoupá. Záře si hledá cestu ven. Hledá mě a studuje. A pak se v ní objeví ta postava, ten tvor. V ten okamžik, kdy vyjde směrem ke mně, začínám nekontrolovatelně křičet.

První noc v Penzionu a já propotil prostěradlo. Penzion „Včerejší den“ vypadal prázdně, přesto jsem se obával, zda jsem svým řevem někoho neprobudil.

Při snídani mi manželka majitele penzionu přinesla míchaná vajíčka a silnou kávu. Opravdu silnou, protože lógr jsem měl až do půlky šálku. Inu Skoti jsou zvyklí na drsnější podmínky. Žena odešla a já tu byl sám. Z okna jsem sledoval klidnou ulici. Jen opět pršelo a déšť bubnoval do střechy. Za půl hodiny, co jsem seděl a snídal, projelo jedno auto a prošli dva lidé s deštníky. Málo lidí. Bezva! Tenhle stav mi vyhovoval, protože Glasgow byl lidmi přeplněný.

Nezdálo se, že by mělo přestat pršet a tak jsem vyrazil v nepromokavém kabátu, a mířil směrem k jezeru. Chtěl jsem si nejprve obhlédnout terén. Ten byl kolem jezera hornatý a poměrně lesnatý, což slibovalo náročné pátrání. Navíc, když k tomu přičtu celkovou rozlohu jezera, opět jsem si říkal:

„Kde mám k čertu vzít materiál pro článek?“

Loch Ness vypadalo tak nějak obyčejně. Na hladinu dopadaly kapky a jemu to bylo úplně jedno. Bylo rozsáhlé a jeho tvar připomínal dlouhou nudli, ale jinak se ničím nelišilo od ostatních jezer. Do poledne jsem prošel pořádný kus jižního pobřeží, ale na žádnou stopu jsem nenarazil.

Po obědě, který opět přinesla manželka majitele penzionu, jsem uznal za vhodné, že budu muset použít můj nejméně oblíbený aspekt novinářské práce. A to získávání informací od lidí.

„Paní Downhillová, potřebuji se na něco zeptat,“ řekl jsem, když začala uklízet po obědě.

„Vy mluvíte? To je mi překvapení. Tak se ptejte, pane novinář.“

Slovo „novinář“ řekla téměř s pohrdáním, což se mě poměrně dotklo. Novinařina je jediná činnost, která mi v životě jde.

„Co si myslíte o příšeře ve vašem jezeře?“

Paní Downhillová se rozesmála na celé kolo.

„To jste přijel kvůli tomuhle? Tak to budete asi zklamaný. Žádná příšera není.“

„Není?“

„Ne, žiju tady celý život a ani já, ani nikdo z mé rodiny žádnou potvoru ve vodě neviděl,“ řekla ta žena a já jí to věřil. Mohlo jí být tak padesát a zájem o obludu se začínal objevovat až nedávno. O jakési příšeře v jezeře se sice vyprávělo už několik staletí, ale teprve nedávná svědectví legendu znovu oživilo.

„Upřímně, paní Downhillová, já na podobné báchorky také nevěřím. Ale potřebuji článek. Fotky a nějaký materiál.“

„Zajděte do hospody. Svědků tam snad pár najdete. Třeba starej Johnson. Ten Nessie viděl.“

„Opravdu?“ zpozorněl jsem.

„Říká to každému na setkání. Ale je to ochlasta, takže nejspíš jen viděl zdivočelou a nebezpečnou větev ve vodě.“

„Děkuji, zkusím ho vyhledat.“

Varovala mě, že je to ochlasta, ale potřeboval jsem se alespoň něčeho chytnout a ne jen bezcílně bloudit podél břehu jezera. Plán byl takový, že zkusím pořídit co nejvíce rozhovorů s místními, případně navštívím místa, která mi třeba poradí, nafotím fotky jezera a napíšu článek o tom, že nestvůra se dobře skrývá a tak není jasné, zda je nebo ne. Nemůžu totiž napsat, že existence té potvory je nesmysl. To by nebylo zajímavé. Lidi potřebují mýty a senzace. Doba si žádá Lochnesskou příšeru.

Hospoda „U Fitzpatricka“ nebyla ničím výjimečná. Zkrátka putyka páchnoucí chlapským potem, pivem, rumem a případně kořalkou. Kouřil tu skoro každý a tak knajpa vypadala spíš jak sauna. Kouřová clona mi nedělala dobře a každou chvíli jsem měl nutkání utéct z té hnusné chýše. U některých stolů se hrál karban, jinde se prostě jen chlastalo a nechyběl ani kulečnickový stůl a banda opilých hráčů, kteří spíš ryli do plátna, než že by se střefovali do koulí. Nevěděl jsem, jak Johnsona poznat, všichni tady mi přišli stejní. Zarostlí, opilí a smradlaví. Šel jsem tedy k výčepnímu a zeptal se, kde tady najdu pana Johnsona.

„Támhleten,“ ukázal tlustý výčepní k jednomu ze stolů.

„Ten, co hraje karty?“

„Ne, ten co chrápe,“ odpověděl ten chlap s panděrem přes půl hospody a chrochtavě se zasmál.

U toho stolu seděli dva chlapi. Oba hráli karty a popíjeli pivo. Pak tu byl ještě třetí, který sice seděl, ale obě ruce, které měl na stole, využíval jako polštář. Spal s otevřenou pusou a z koutků mu zrovna odkápla slina.

„Pane Johnstone. Dobrý den, rád bych s vámi mluvil,“ řekl jsem, ale bez úspěchu. Oba karbaníci se na mně nechápavě podívali, pomysleli si, co je to za městského cápka a dál hráli. Ještě jsem dvakrát zkusil spícího probudit slovy, ale nakonec jsem musel do něj pořádně strčit.

„Co...co to...kurva!“ vydrmolil ze sebe sotva zmátořený Johnson. Jeho tvář a vše na něm vypovídalo, že tenhle chlap se živí čistě jen chlastem a nic moc jiného ho nezajímá.

„Dobrý den, já jsem Martin Ledley z Glasgowského deníku a rád bych se vás na něco zeptal.“

Podíval se na mně tím opileckým pohledem, oči mu těkaly ze strany na stranu a vydechl směrem ke mně vůni míchaného piva s rumem.

„Ty...ty si...nákej novinář?“

„Ano, to jsem a slyšel jsem, že jste viděl zdejší jezerní příšeru.“

Johnson si hlasitě říhl.

„To ti říkala...určitě...ta kunda Downhillová. Co...co chceš? Senzaci?“

Trochu se mnou trhl ten vulgarismus, ale tenhle ochlasta asi jinak mluvit neumí.

„Chtěl bych nějaké vodítko, kde se příšera může skrývat. Kde jste ji viděl?“

„Ty...ty...ty věříš? Že sem viděl tu potvoru?“

„Ano, jistě,“ zalhal jsem.

„Věříšš...že nejsem...pošuk?“

„Ano.“

„Čestný slovo?“

„Čestné novinářské, pane Johnstone!“

„Tak pěkně poslouchej, ty městskej holomku,“ řekl najednou poměrně jasně a donutil mě, si přisednout blíž. „Je mi u prdele, co si vlastně myslíš. Budeš jen další z těch mizernejch pisálků, co sem teď jezděj.“

Johnson vypadal možná jako alkoholový bůh, ale najednou mi připadal jako chlap, co má za ušima. Hrál to na mně. I přes jistou opilost dokázal přemýšlet jasně.

„Co si myslíš? Že sem informační středisko? Naval nějaký chechtáky, jinak na tebe kašlu, pisálku.“

Tak trochu jsem to i čekal a beze slova jsem vytáhl dvacet liber. Johnson si je vzal a prohlédl, jako by ani nevěřil, že jsou skutečné. Pak je spokojeně uložil do náprsní kapsy své bundy.

„Musíš jít podél severního břehu směrem na Invermoriston. Je tam celkem hustý les, ale pár dobrých míst na rybaření. Tam kam chodím, rostou divně zkroucené břízy a právě tam jsem zahlédl ve vodě tu potvoru. Hned třikrát. Nikdy mi nic neudělala, tak mi nevadila a býval bych o ní neremcal, ale znáš to. Člověk se naleje a chce těmhle buranům něco povyprávět.“

„Moc vám děkuji, pane Johnstone,“ řekl jsem a vstával k odchodu.

„Ještě počkej. Říkám to každému, ale evidentně mě nikdo neposlouchá. Jdi jen po vyznačené cestě a za žádnou cenu nechod' hloubějš do lesa, jasný?“

„Jasný,“ řekl jsem automaticky. „Ale...ale proč?“

„Ztrácej se tam lidi. Hodně lidí.“

„Proč?“

„Vím já? Nevím, prostě jen chod' po cestě, to je všechno. A teď už plav pisálku a dej mi pokoj.“

„Dobře, děkuji a na shledanou.“

„Sbohem.“

3.

Chtěl jsem se okamžitě vydat k jezeru, ale protože se normální skotský déšť proměnil v pořádný liják a večer se blížil, rozhodl jsem se nechat cestu na další den.

Přemýšlel jsem o tom, co říkal Johnson. Nesmím sejít z cesty. Ztrácejí se lidé. Souvisí to s příšerou? Nevymýšlí si to, aby si udělal srandu z pisálka?

Večeřel jsem a ptal jsem se na to Downhillové.

„Vy mě udivujete čím dál více. Kdyby vám Johnson řekl, že v lese žijí zmutovaní hlemýždi, kteří umějí štěkat jako psi, věřil byste mu?“

„Takže říkáte, že se kolem jezera neztrácejí žádní lidé?“

Downhillová si povzdechla.

„Ano, několik lidí se ztratilo, ale to se prostě stává. Lidí, co neznají okolí, se můžou zatoulat do lesů, někam spadnout a máte to.“

„Vám se to nezdá podezřelé?“

„Nevím. Jenom nemám ráda pověry a tlachání. Pár lidí se ztratí a lidi hned vymýšlejí ty největší hlouposti o tom, co je mohlo zabít.“

„A co lidi říkají o tomhle?“

„Že se zatoulali k Smithovým.“

„Smithovým?“

„To je rodina, která má v hloubi lesa starý dům. Velmi velký a starobylý dům.“

„A oni jsou...nějak špatní?“

„Jsou divní. Jiní než zdejší lidé. Straní se,“ říkala má hostitelka vážně a skoro až smutně. „Kdo se straní, je vždy nepřítelem lidu. Smithovi z toho domu téměř nevychází a je pravda, že nikdo nechápe, proč žijí v tak odlehlém místě. Lidí o nich říkají, že jsou to čarodějníci. Přitom oni chtějí mít jen svůj klid.“

„A myslíte že...“

„Omlouvám se, ale jsem unavená a jdu si lehnout,“ řekla Downhillová, chytila se za hlavu a rychle odešla z kuchyně. Ani neuklidila nádobí.

Měl jsem pocit, že jsem se dotkl citlivého tématu a že zdaleka nebylo vyřčeno vše. Jenže byl jsem tu host a neměl jsem právo více slídit. Musím přiznat, že víc než Lochnesska mě začala lákat návštěva Smithových. Ale zítra už tu budu třetí den a já mám zatím prázdné ruce.

Sny jako trest, spánek jako zlá nutnost. A já bych si tak přál se pořádně vyspat a probouzet se odpočatý. Jenže i tuhle noc jsem stál před těmi ohromnými dveřmi a opět z nich vystoupil můj osobní démon. Kdo jiný by to byl?

Na snídani byla paní Downhillová mlčenlivá a zdálo se mi, že se na mně mračí.

„Zlobíte se na mě?“

„Ne, nezlobím,“ řekla jen a nevypadalo to, že by chtěla dál komunikovat.

Když jsem však vstával od snídaně a chystal se odejít, ještě ke mně promluvila:

„Jestli půjdete ke Smithovým, buďte slušný a oni budou slušní k vám. Jste novinář a tak to pro vás platí dvojnásob.“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se malinko dotčeně.

„Nelezte, kam nemáte a spokojte se s tím, co vám řeknou.“

„Vy mi něco tajíte.“

„Přesně tuhle větu před nimi neříkejte. Hodně štěstí a na shledanou,“
řekla vážným tónem paní Downhillová a otočila se ke mně zády. Začala umývat nádobí.

Vydal jsem se k jezeru. Doufal jsem v průlom, a že učiním nějaký objev. Nebo alespoň vytvořím zajímavou fotku. Třeba nějaké šikovně zkroucené větve ve vodě. Opisoval jsem severní břeh jezera Lochness a mířil k Invermoriston. Úzký pruh lesů mezi nedalekými kopci a jezerem se mi zdál natolik bezpečný, že jsem nechápal, jak se tady někdo mohl ztratit. Ovšem les tu byl velmi hustý, a čím jsem byl dále od Fort Augustus, tím se zdál starobylejší a čímsi znepokojivější. Zvuky lesa jsem měl vždy rád. Příroda v plné kráse, ale tady byl les nepříjemně tichý. Panovalo bezvětří a tak i hladina jezera zůstávala klidná a nečinná. Byla to nuda.

Udělal jsem tři fotky hladiny jezera, na kterém pluly tři loďky, dále vyfotil podivně zkroucené stromy a keře na břehu a šel dál. Bylo opravdu zajímavé, jak se čím dál víc les deformoval. Jako by tu na stromy cosi působilo a jejich větve se stáčely směrem k Fort Augustus.

Sledoval jsem cestičku a přemýšlel, zda začít hledat sídlo Smithových. A pak jsem to zahlédl. Na jedné z bříz byl pověšený blýskavý předmět. Jenže ten strom byl mimo vyznačenou cestu. Ale no a co? Je to jen malinký kousek.

Visel tam jen tak, jako by ho tam dal někdo před chvílí. Byla to kožená šňůrka se stříbrným přívěškem se symbolem hada zakousnutým do svého ocasu. A pak jsem zahlédl další podobný předmět na dalším stromě.

Začínal jsem si uvědomovat, že se mě někdo snaží vylákat z cesty, ale kdepak, tu chybu neudělám a otočil jsem se zpět.

Do háje!

Připadal jsem si jak blbec. Cesta pryč, jezero pryč, jen les. Díval jsem se pořád na ten další strom s blýskavou věcí. Byl jsem zmatený a nechápal, co se děje. Já opravdu nikdy nevěřil v nadpřirozené věci, ale tohle bylo velmi nepříjemné.

Šel jsem k dalšímu stromu. Byl to opět přívěšek s hadem. Les už nebyl tak tichý, nyní jsem slyšel v korunách stromů pohyby listů. Vanul lehký

vánek a lehce mrholilo, což byl Skotský ekvivalent pro jasno.

Viděl jsem v dálce další přívěšek. Byl jsem na cestě, z níž není návratu. Někdo mě chtěl zavést k sobě a já musel jít. Zkoušel jsem se i vracet, ale jako bych dotekem prvního přívěšku přešel do jiného světa. Měl jsem načteno spoustu science fiction románů, ale netušil jsem, že bych něco podobného mohl zažít. Přesto jsem věděl, že to musí mít rozumné vysvětlení. Prostě jsem městský žabař, co nemůže jít do lesa sám ani na houby.

A potom se les rozestoupil a stál přede mnou veliký dům. Dorazil jsem ke Smithovým.

4.

Jako kdyby se přede mnou zhmotnila má představa o starém hororovém domě. Měl dvě patra do výšky, a jak jsem posléze zjistil, půdorys domu připomínal kostel. Ostré hrany stěn ve mně vzbuzovaly respekt. Z každého rohu budovy se díval chrlič, který jako by chtěl vyskočit ze zdiva a rozsápat případného návštěvníka. Vyobrazení vlků, medvědů, rysů vypadaly realisticky, stejně jako démoni, kteří kontrastovali s reálnými zvířaty. Dřevěné rámy oken byly bohatě zdobené a dodávaly domu vznešený výraz. K vchodu domu vedlo široké schodiště, které se postupně zužovalo.

Nevěřil jsem svým očím, že něco takového může stát na podobném místě uprostřed lesa. Který blázen něco tak honosného stavěl v takovém zapadákově? Na chvíli jsem i zapomněl na podivné okolnosti, které mě sem dovedly. Přešel jsem až před vchod a velkým klepadlem s motivem hada zaklepal na masivní dvoukřídlé dveře.

Chvilku se nic nedělo a já přemýšlel, zda byl vůbec dobrý nápad tady zaklepat. Jenže les by mě beztak asi nepustil zpět, když už mě sem zavedl. Lekl jsem se, když najednou zarachotil zámek.

Trochu jsem poodstoupil. Pravé křídlo dveří se otevřelo a já zahlédl andělskou tvář. Dívka, jíž jsem uviděl, byla nejpůvabnější, jakou jsem kdy spatřil. Její tvář, čistá a souměrná, lákala k pohlazení. Modré oči jako by mě hypnotizovaly a já se od nich nechtěl za žádnou cenu odtrhnout. Blondřaté vlasy měla rozpuštěné a sahaly až někam pod lopatky. Tak moc jsem je chtěl pohladit. Krásně tvarované rty si říkaly o polibek. Netušil jsem, jak se

jmenuje, ale toužil jsem po ní. A ona se na mě také tak dívala. Alespoň tak jsem si to namlouval.

„Dobrý den,“ osmělil jsem se.

„Dobrý den,“ odpověděla hlasem, jehož zvuk mě hladil a já si přál, aby dál mluvila.

„Já jsem Martin Ledley,“ představil jsem se a připadal si jak malý kluk.

Lehce se pousmála.

„Já se jmenuji Elizabeth Smithová. Co vás sem přivádí?“

„Pátrání,“ odpověděl jsem jednoduše, avšak účinně. Přitáhlo to její pozornost.

„Pátrání? Po čem pátráte, pane Ledley?“

„Po Nessie.“

„Co to je?“

„Vy nevíte, co se vám pohybuje v jezeře? Říká se, že tu máte velkou příšeru.“

Elizabeth se smála a zároveň vypadala i trochu stydlivě.

„Opravdu nemám o tomto ani ponětí. Příliš o dění kolem nevím,“ řekla viditelně smutně.

„Taková mladá a krásná dívka. Měla byste víc chodit mezi lidí, ale tady je to asi složité. Žít uprostřed lesa.“

Elizabeth mlčela a zahleděla se do země. Styděla se a já cítil, že jsem se jí dotkl.

„Omlouvám se. Sháním jen nějaké informace, zda někdo z lidí, co bydlí poblíž jezera, něco neviděli.“

Dívka zdvihla hlavu, byla celá zrudlá studem, a opět se malinko usmála.

„Neviděla jsem nic, ale můj tatínek možná ano. Jestli chcete, můžete se ho zeptat.“

„Ano, to bych moc rád.“

„Tak pojd'te, prosím, za mnou,“ vyzvala dívka s andělskou tváří a já vstoupil do domu.

Šel jsem metr od ní a nemohl si nevšimnout její drobné a krásně tvarované postavy. Trochu jsem si za to okukování nadával. Byl jsem před tím domem varován, dostal jsem se sem dost divným způsobem a já zkoumavě hledím na pozadí té krásné dívky. Měla na sobě krásné karmínové šaty, se kterými by jistě udělala velkou parádu na zámeckých plesech. Pokud by se odehrávaly před sto lety. Ty šaty s domem ladily, ale